

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 5. septembra 2013¹

Spojené veci C-514/11 P a C-605/11 P

**Liga para a Protecção da Natureza (LPN) (C-514/11 P),
Fínska republika (C-605/11 P)
proti**

Európskej komisii

„Odvolanie — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Prístup k dokumentom inštitúcií — Zamietnutie prístupu k dokumentom, ktoré sa týkajú prebiehajúceho konania o nesplnení povinnosti súvisiaceho s projektom priehrady na rieke Sabor (Portugalsko) — Článok 4 — Výnimka vzťahujúca sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly — Povinnosť vykonať konkrétne a individuálne preskúmanie — Prevažujúci verejný záujem — Nariadenie (ES) č. 1367/2006 — Článok 6 — Informácie o životnom prostredí“

I – Úvod

1. Liga para a Protecção da Natureza (ďalej len „LPN“) a Fínska republika² vo svojich odvolaniach navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 9. septembra 2011, LPN/Komisia (T-29/08, Zb. s. II-6021, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým uvedený súd zamietol žalobu LPN smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie z 22. novembra 2007. Toto rozhodnutie potvrdilo zamietnutie formulované na základe článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie³ priznať LPN prístup k dokumentom nachádzajúcim sa v spise ku konaniu o nesplnení povinnosti, ktoré bolo začaté a stále prebieha proti Portugalskej republike a týka sa projektu priehrady na rieke Sabor (Portugalsko) potenciálne porušujúceho smernicu Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva⁴ a smernicu Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín⁵ (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

2. Uvedené odvolania sa týkajú najmä výnimky v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 vzťahujúcej sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, teda ustanovenia vykladaného podľa článku 6 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva⁶.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Odvolania LPN a Fínskej republiky boli do kancelárie Súdneho dvora doručené v uvedenom poradí 25. a 30. novembra 2011.

3 — Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331.

4 — Ú. v. ES L 103, s. 1; Mim. vyd. 15/001, s. 98.

5 — Ú. v. ES L 206, s. 7; Mim. vyd. 15/002, s. 102.

6 — Ú. v. EÚ L 264, s. 13.

3. Odvolania vyvolávajú dve zásadné otázky:

- prvá otázka smeruje k tomu, či je Európska komisia v rámci stále prebiehajúceho konania o nesplnení povinnosti povinná individuálne a konkrétne preskúmať každý dokument, na ktorý sa vzťahuje žiadosť o prístup k dokumentom podaná na základe nariadenia č. 1049/2001, aby overila, či každý z nich spadá pod výnimku z práva na prístup stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke tohto nariadenia a vzťahujúcu sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, alebo či sa na účely zamietnutia prístupu k všetkým týmto dokumentom môže dovoliť všeobecnej domnienky, podľa ktorej by zverejnenie týchto dokumentov mohlo poškodiť účel uvedených osobitných činností,
- druhá otázka v prejednávanej veci smeruje k tomu, či nariadenie č. 1367/2006 a osobitne jeho článok 6 ods. 1 druhá veta, ktorý vyžaduje reštriktívny výklad dôvodov zamietnutia, ak sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia, mení posúdenie uvedené v prvej otázke.

II – Právny rámec

A – Nariadenie č. 1049/2001

4. Nariadenie č. 1049/2001 definuje pravidlá, podmienky a obmedzenia práva na prístup k dokumentom inštitúcií Európskej únie, ktoré vyplývajú z článku 15 ZFEÚ.

5. Podľa článku 2 nariadenia č. 1049/2001:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.

...

3. Toto nariadenie sa vzťahuje na všetky dokumenty zo všetkých oblastí činnosti Európskej únie, ktoré niektorý z orgánov má, to znamená dokumenty, ktoré vypracoval alebo dostal a ktoré má v držbe.

...“

6. Článok 4 nariadenia č. 1049/2001 upravuje výnimky z práva na prístup k dokumentom inštitúcií Únie, pričom výnimky relevantné pre tieto návrhy sa nachádzajú v jeho odseku 2, ktorý stanovuje:

„Orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

- obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva,
- súdneho konania a právneho poradenstva,
- účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.“

7. Výnimky stanovené najmä v článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 sa vzťahujú iba na obdobie, v priebehu ktorého je ochrana odôvodnená na základe obsahu daného dokumentu.

B – Nariadenie č. 1367/2006

8. V zmysle odôvodnenia 15 nariadenia č. 1367/2006, „ak nariadenie... č. 1049/2001 ustanovuje výnimky, mali by sa rovnako uplatňovať, s výhradou podrobnejších ustanovení v tomto nariadení, na žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí. Dôvody zamietnutia s ohľadom na prístup k informáciám o životnom prostredí by sa mali vykladať reštriktívnym spôsobom, zohľadňujúc verejný záujem, ktorému zverejnenie slúži, a či sa požadované informácie týkajú emisií v životnom prostredí. ...“

9. Podľa článku 3 nariadenia č. 1367/2006 „nariadenie... č. 1049/2001 sa uplatňuje na akúkoľvek žiadosť žiadateľa o prístup k informáciám o životnom prostredí, ktoré uchovávajú inštitúcie alebo orgány Spoločenstva bez diskriminácie na základe občianstva, štátnej príslušnosti alebo bydliska a v prípade právnickej osoby bez diskriminácie na základe sídla alebo skutočného miesta výkonu jej činnosti.

...“

10. Článok 6 tohto nariadenia, nazvaný „Uplatňovanie výnimiek na žiadosti o prístup k informáciám o životnom prostredí“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Pokiaľ ide o článok 4 ods. 2 prvú a tretiu zarážku nariadenia... č. 1049/2001, s výnimkou vyšetrení, najmä tých, ktoré sa týkajú možného porušenia práva Spoločenstva, sa ukazuje, že ak sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia, existuje prevažujúci verejný záujem o zverejnenie. Pokiaľ ide o iné výnimky ustanovené v článku 4 nariadenia... č. 1049/2001, dôvody zamietnutia sa vykladajú reštriktívne, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie[,] a skutočnosť, že požadované informácie sa týkajú emisií do životného prostredia.“

III – Skutkové okolnosti

11. LPN je mimovládna organizácia so sídlom v Portugalsku uznaná ako verejnoprospešná, ktorej cieľom je ochrana životného prostredia. Listom z 22. apríla 2003 podala na Generálnom riaditeľstve Komisie pre životné prostredie sťažnosť, v ktorej tvrdila, že v rozpore so smernicou 92/43 dotknutý projekt priehrady poškodzuje lokality európskeho významu „Morais“ a „rieka Sabor a Maçãs“. Na základe uvedenej sťažnosti Komisia začala proti Portugalskej republike konanie o nesplnení povinnosti a obrátila sa na portugalské orgány s cieľom overiť, do akej miery môže projekt priehrady porušiť smernice 79/409 a 92/43.

12. Listami z 27. marca 2007 a zo 16. júla 2007 LPN požiadala Generálne riaditeľstvo pre životné prostredie o prístup k informáciám, ktoré sa týkajú preskúmania sťažnosti, a o nahliadnutie do dokumentov vypracovaných „pracovnou skupinou Komisie“, ako aj do dokumentov, ktoré si navzájom zaslali Komisia a portugalské orgány.

13. Túto žiadosť Komisia odmietla s konečnou platnosťou sporným rozhodnutím.

14. Na jeho podporu Komisia uviedla, že na všetky dokumenty, ktoré boli predmetom korešpondencie medzi ňou a portugalskými orgánmi, sa vzťahovala výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Poukázala na to, že v rámci (prebiehajúceho) konania o nesplnení povinnosti musí byť medzi Komisiou a dotknutým členským štátom vytvorená atmosféra vzájomnej dôvery, aby mohli začať rokovania s cieľom dosiahnuť riešenie daného sporu zmierom bez toho, aby bolo nevyhnutné začať konanie pred Súdny dvorom. Okrem toho sa podľa Komisie článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, v zmysle ktorého existuje prevažujúci verejný záujem na zverejnení v prípade, keď sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia, neuplatní na vyšetrenia týkajúce sa možného nesplnenia povinností vyplývajúcich z práva Únie, o ktoré ide v prejednávanej veci.

15. Komisia rozhodnutím z 28. februára 2008 sťažnosť LPN odložila. Po ukončení konania o nesplnení povinnosti a konkrétne svojím rozhodnutím z 24. októbra 2008 Komisia priznala LPN prístup takmer k všetkým požadovaným dokumentom.

IV – Napadnutý rozsudok

16. LPN, ktorú podporujú Dánske kráľovstvo, Fínska republika a Švédske kráľovstvo, vo svojej žalobe podanej na Všeobecný súd vytýkala Komisii jednak porušenie viacerých ustanovení nariadenia č. 1367/2006, najmä článku 6 tohto nariadenia, a jednak nesprávne posúdenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 týkajúcej sa ochrany účelu vyšetrovania.

17. Tento posledný dôvod bol rozdelený na tri časti. Po prvé LPN vytýkala Komisii, že nezákonne opomenula konkrétne a individuálne preskúmať a odôvodniť, či a do akej miery sa táto výnimka uplatňovala na každý z požadovaných dokumentov. Po druhé sa Komisia dopustila chyby tým, že nepristúpila k posúdeniu, či by k uvedeným dokumentom mal byť povolený aspoň čiastočný prístup. Po tretie Komisia porušila verejné záujmy, ktoré sa uvádzajú v žiadosti o prístup.

18. Všeobecný súd konštatoval, že v čase prijatia sporného rozhodnutia prebiehalo konanie o nesplnení povinnosti, a teda Komisia sa v zásade oprávnene mohla odvolávať na výnimku uvedenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 týkajúcu sa ochrany účelu vyšetrovania.⁷

19. Podľa uvedeného súdu z odôvodnenia sporného rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa v podstate oprela o zásadu, ktorú Súdny dvor uznal vo svojej nedávnej judikatúre a ktorá oprávňuje dotknutú inštitúciu nepristúpiť ku konkrétnemu a individuálnemu preskúmaniu všetkých dotknutých dokumentov, pretože všetky tieto dokumenty spadajú do rovnakej kategórie a vzťahuje sa na ne výnimka stanovená v článku 4 nariadenia č. 1049/2001.⁸ Komisia na základe toho odmietla prístup k všetkým dokumentom v spise k prebiehajúcemu konaniu o nesplnení povinnosti v oblasti práva životného prostredia.

20. Okrem toho Všeobecný súd pripomenul, že sporné rozhodnutie bolo prijaté na základe nariadenia č. 1049/2001, ako aj na základe nariadenia č. 1367/2006 a že v prvom rade je potrebné preskúmať, či nariadenie č. 1367/2006, tak ako tvrdili LPN a vedľajší účastníci konania, môže zmeniť rozsah povinnosti konkrétneho a individuálneho preskúmania, ktorú Komisii ukladá nariadenie č. 1049/2001.⁹

A – O vplyve nariadenia č. 1367/2006 na rozsah povinnosti Komisie týkajúcej sa preskúmania

21. Všeobecný súd konštatoval, že existuje viacero výnimiek z povinnosti Komisie konkrétne a individuálne preskúmať dokumenty, ku ktorým sa požaduje prístup. Ide o prípady, keď je evidentné, že prístup sa má odmietnuť (ak boli napríklad určité dokumenty ako celok zjavne chránené niektorou výnimkou z práva na prístup) alebo naopak povoliť (ak boli niektoré dokumenty zjavne ako celok prístupné), alebo keď už dotknuté dokumenty boli za podobných okolností konkrétne a individuálne posúdené Komisiou.¹⁰

7 — Pozri bod 101 napadnutého rozsudku.

8 — Tamže (body 118 a 119).

9 — Tamže (body 103 a 104).

10 — Tamže (body 113 a 114).

22. Podľa Všeobecného súdu „dotknutá inštitúcia v zásade môže oprieť svoje rozhodnutie... o všeobecnej domnienke uplatňujúcej sa na určité kategórie dokumentov, pretože na žiadosti o sprístupnenie týkajúcej sa dokumentov rovnakej povahy možno uplatniť podobné všeobecné úvahy pod podmienkou, že inštitúcia preverí, či sú všeobecné úvahy uplatňujúcej sa obvyčajne na určitý typ dokumentov skutočne uplatniteľné na konkrétny dokument, ktorého sprístupnenie sa požaduje“¹¹.

23. Všeobecný súd dospel k záveru, že ani odôvodnenia, ani ustanovenia nariadenia č. 1367/2006 neobsahujú formuláciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver, že všeobecné úvahy uvedené vyššie¹² sa neuplatnia na žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí.¹³

24. Uvedený súd konštatoval, že aj keď článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 vyžaduje reštriktívny výklad výnimiek z práva na prístup k informáciám a zohľadnenie rozdielnych záujmov, „toto konštatovanie nemá vplyv na otázku, či dotknutá inštitúcia musí, resp. nemusí konkrétne a individuálne preskúmať požadované dokumenty alebo informácie“¹⁴. Podľa Všeobecného súdu sa „podmienky uznané judikatúrou, ktoré oprávňujú, aby táto inštitúcia výnimočne neuskutočnila konkrétne a individuálne preskúmanie, uplatnia *mutatis mutandis*, ak dotknuté dokumenty sú zjavne rovnakého typu a môže sa na ne vzťahovať jedna z výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Aj keď z článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1367/2006 vyplýva, že domnienka existencie prevažujúceho verejného záujmu na sprístupnení informácií o emisiách do životného prostredia sa v prebiehajúcom konaní o nesplnení povinnosti neuplatní, podľa týchto zásad judikatúry môže byť súbor dokumentov vypracovaných v tomto konaní o nesplnení povinnosti chránený ako kategória dokumentov“¹⁵.

B – O dodržaní povinnosti Komisie preskúmať dotknuté dokumenty

25. Všeobecný súd konštatoval, že v prejednáwanej veci bolo zjavné po prvé, že všetky dotknuté dokumenty z hľadiska ich celkového obsahu patria do rovnakej kategórie, a po druhé, že prístup k tejto kategórii dokumentov musí byť na základe uvádzanej výnimky zamietnutý. Podľa uvedeného súdu nebolo mysliteľné, že by Komisia mohla povoliť prístup k jednému z týchto dokumentov alebo k časti ich obsahu bez ohrozenia prebiehajúcich rokovaní s portugalskými orgánmi. Všeobecný súd dospel k záveru, že aj čiastočné zverejnenie dotknutých dokumentov by skutočne mohlo ohroziť ochranu účelu vyšetrovania Komisie v súvislosti s údajným nesplnením povinností zo strany Portugalskej republiky vo vzťahu k projektu priehrady.¹⁶

26. Okrem toho Všeobecný súd odmietol tvrdenie LPN a vedľajších účastníkov konania, ktorí tvrdili, že ak by Komisia mala právo upustiť od konkrétneho a individuálneho preskúmania obsahu všetkých dotknutých dokumentov, nemohla by dostatočne zohľadniť verejný záujem na zverejnení v zmysle článku 6 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1367/2006.¹⁷

11 — Tamže (bod 115).

12 — Tamže (body 113 až 115).

13 — Tamže (bod 116).

14 — Tamže (bod 117).

15 — Tamže (bod 117).

16 — Tamže (bod 121).

17 — Tamže (bod 122).

27. Všeobecný súd doplnil, že procesné postavenie sťažovateľov v konaní o nesplnení povinnosti v zmysle oznámenia Komisie Európskemu parlamentu a Európskemu ombudsmanovi o vzťahoch so sťažovateľom v oblasti porušenia práva Spoločenstva [*neoficiálny preklad*] [KOM(2002) 141 v konečnom znení]¹⁸ je diametrálne odlišné od ich postavenia napríklad v konaní o uplatňovaní pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, v priebehu ktorého majú sťažovatelia osobitné procesné záruky a ich rešpektovanie podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu v rámci žaloby podanej proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti.¹⁹

28. Všeobecný súd poukázal na to, že účastníci konania majú právo preukázať, že na dokument, ktorého zverejnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje alebo že existuje prevažujúci verejný záujem, ktorý odôvodňuje zverejnenie dokumentu podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.²⁰ Podľa Všeobecného súdu však ani LPN, ani vedľajší účastníci konania nespochybnili dôvodnosť posúdenia, na základe ktorého sa na všetky dotknuté dokumenty vzťahuje výnimka uvedená v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.²¹

C – O prevažujúcom verejnom záujme na zverejnení

29. Všeobecný súd usúdil, že domnienka existencie prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení podľa článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1367/2006 sa vo veci samej neuplatnila, keďže v čase prijatia sporného rozhodnutia prebiehalo konanie o nesplnení povinnosti proti Portugalskej republike, takže ani nebolo potrebné rozhodovať o otázke, či dotknuté dokumenty obsahovali, alebo neobsahovali informácie týkajúce sa „emisii“ do životného prostredia.²² Všeobecný súd rozhodol, že článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 ako *lex specialis* vo vzťahu k nariadeniu č. 1049/2001 vylučuje posilnenie transparentnosti v oblasti životného prostredia na účely zohľadnenia rôznych záujmov v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ sa dotknuté dokumenty nachádzajú v spise k prebiehajúcemu konaniu o nesplnení povinnosti.²³

30. Okrem toho podľa Všeobecného súdu sa článok 6 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1367/2006 „vzťahuje iba na povinnosť reštriktívneho výkladu iných výnimiek, než sú výnimky uvedené v článku 6 ods. 1 prvej vete nariadenia č. 1367/2006, t. j. iné ako výnimky upravené v článku 4 ods. 2 prvej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001“²⁴. Všeobecný súd ďalej konštatuje, že „článok 6 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1367/2006 odkazuje len na ‚verejný záujem‘ na zverejnení, a nie na ‚prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 in fine nariadenia č. 1049/2001“²⁵. Preto je potrebné „odmietnuť tvrdenia LPN a vedľajších účastníkov konania, podľa ktorých vo veci samej zásady väčšej transparentnosti, prístupu verejnosti k dokumentom, lepšej účasti občana na rozhodovacom procese a väčšej zákonnosti zakladajú verejný záujem, ba aj prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci sprístupnenie dotknutých dokumentov“²⁶.

31. Všeobecný súd nakoniec konštatoval, že ani LPN, ani vedľajší účastníci konania neboli schopní uviesť prípadný iný prevažujúci verejný záujem než záujem na väčšej transparentnosti v oblasti životného prostredia, ktorý Komisia mala zohľadniť na účely uplatnenia článku 4 ods. 2 in fine nariadenia č. 1049/2001 na vec samu, a tiež neobjasnili, či a v akom rozsahu sa požadované informácie týkali emisii do životného prostredia v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.²⁷

18 — Ú. v. ES C 244, s. 5.

19 — Pozri bod 126 napadnutého rozsudku.

20 — Tamže (bod 128).

21 — Tamže (bod 129).

22 — Tamže (bod 134).

23 — Tamže (bod 135).

24 — Tamže (bod 136).

25 — Tamže.

26 — Tamže.

27 — Pozri bod 138 napadnutého rozsudku.

V – Konanie na Súdnom dvore

32. Uznesením predsedu Súdneho dvora z 27. februára 2012 boli obe odvolania spojené na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj rozsudku.

33. Uznesením z 27. apríla 2012 predseda Súdneho dvora vyhovel návrhu na vstup Spolkovej republiky Nemecko do konania ako vedľajšieho účastníka podporujúceho návrhy Komisie. Uznesením z 10. júla 2012 predsedu Súdneho dvora vyhovel návrhu na vstup Estónskej republiky do konania ako vedľajšieho účastníka podporujúceho návrhy Fínskej republiky a na predloženie jej pripomienok v priebehu ústnej časti konania.

34. Dánske kráľovstvo a Švédske kráľovstvo, ktoré vstúpili ako vedľajší účastníci do konania na prvom stupni, podporujú návrhy LPN a Fínskej republiky.

35. Písomné pripomienky predložili LPN, Fínska republika, Dánske kráľovstvo, Spolková republika Nemecko, Švédske kráľovstvo, ako aj Komisia. Ústne pripomienky predniesli žalobcovia a vedľajší účastníci konania, vrátane Estónskej republiky, na pojednávaní 29. mája 2013.

VI – O odvolaniach

36. LPN a Fínska republika uviedli na podporu svojho odvolania tri hlavné dôvody.

37. Prvý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001. Druhý odvolací dôvod je založený na porušení článku 6 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1367/2006. A napokon tretí odvolací dôvod spočíva na porušení článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001.

38. Okrem toho LPN tvrdí, že rozhodnutie o trovách nachádzajúce sa v bodoch 141 a 143 napadnutého rozsudku je niekoľkokrát poznačené nesprávnym právnym posúdením. LPN dodáva, že napadnutý rozsudok obsahuje dve nezrovnalosti týkajúce sa identifikácie sporného rozhodnutia.

VII – Analýza

39. Pred preskúmaním odvolacích dôvodov LPN a Fínskej republiky je potrebné reagovať na tvrdenie LPN v odvolaní o jej statuse mimovládnej organizácie pôsobiacej v oblasti životného prostredia. Podľa LPN nie je možné porovnávať žiadosť o prístup k dokumentom o štátnej pomoci podanú účastníkom konania obhajujúcim svoje súkromné záujmy, akou bola žiadosť vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau,²⁸ so žiadosťou v prejednávanej veci, ktorú po prvé podala organizácia obhajujúca verejný záujem a z toho dôvodu disponujúca osobitným záujmom aktívne sa zúčastňovať na konaní o nesplnení povinnosti a ktorá sa po druhé týka dokumentov o emisiách do životného prostredia, čo je predpoklad osobitne uvedený v nariadení č. 1367/2006.

40. Podľa môjho názoru Všeobecný súd dospel v bode 137 napadnutého rozsudku k správne mu záveru, že právo na prístup k dokumentom nezávisí od druhu osobitného záujmu, ktorý žiadateľ o prístup k požadovanej informácii môže alebo nemusí mať.

28 — C-139/07 P, Zb. s. I-5885.

41. Z rozsudku Súdneho dvora z 1. februára 2007, Sison/Rada,²⁹ vyplýva, že nariadenie č. 1049/2001 má za cieľ zabezpečiť širokej verejnosti právo na prístup k dokumentom inštitúcií, a nie stanoviť pravidlá určené na ochranu osobitného záujmu na prístupe k niektorému z dokumentov, ktorý určitá osoba môže mať.³⁰ V tomto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že nariadenie č. 1049/2001 nepredpokladá zohľadnenie niektorých osobitných záujmov, ktorých by sa mohla dovoliavať osoba s cieľom získať prístup k osobitnému dokumentu.³¹ Domnievam sa, že rovnaké odôvodnenie platí pre ustanovenia nariadenia č. 1367/2006, ktoré sa uplatňujú vo veci samej a majú za cieľ poskytnúť verejnosti³² právo na prístup k informáciám o životnom prostredí, ktoré majú inštitúcie alebo orgány Únie.

42. Z toho vyplýva, že pri uplatnení článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 a článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 nemožno osobitný status LPN zohľadniť.

A – O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001

1. Argumentácia

43. LPN sa domnieva, že Všeobecný súd vykladá článok 4 nariadenia č. 1049/2001 nesprávne. Tvrdí, že spis v prejednávanej veci obsahuje rôzne druhy dokumentov a je absolútne nesprávne a neprimerané sa domnievať, že v rámci prebiehajúceho konania o nesplnení povinnosti „môže byť súbor dokumentov vypracovaných v tomto konaní o nesplnení povinnosti chránený ako kategória dokumentov“³³.

44. Fínska republika spochybňuje zásadnú tézu uvedenú v napadnutom rozsudku, podľa ktorej v zmysle výnimky týkajúcej sa ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly uvedenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, môžu byť všetky dokumenty vzťahujúce sa na konanie o nesplnení povinnosti chránené ako kategória, takže inštitúcia môže odmietnuť prístup k všetkým týmto dokumentom s poukazaním na všeobecnú domnienku, podľa ktorej zverejnenie obsahu takýchto dokumentov zo zásady porušuje ochranu účelu vyšetrovania.

45. LPN a Fínska republika sa domnievajú, že už citovaný rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, týkajúci sa štátnej pomoci, nemožno na prejednanú vec uplatniť.

46. Dánske kráľovstvo a Švédske kráľovstvo usudzujú, že Všeobecný súd porušil článok 4 ods. 2 tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001, keď s cieľom vylúčiť prístup k všetkým dokumentom týkajúcim sa konania o nesplnení povinnosti uplatnil všeobecnú domnienku. Domnievajú sa, že Komisia je naopak povinná konkrétne preskúmať, či by zverejnenie každého jedného dokumentu mohlo poškodiť účel vyšetrovania. Uvedené štáty poukazujú na to, že Súdny dvor uplatnil všeobecné domnienky vo veľmi obmedzených prípadoch a z jasne definovaných dôvodov, ktoré nie sú v prejednávanej veci uplatniteľné.

47. Spolková republika Nemecko a Komisia sa domnievajú, že je potrebné použiť všeobecnú domnienku, podľa ktorej zverejnenie dokumentov týkajúcich sa konaní o nesplnení povinnosti porušuje ochranu účelu vyšetrovania v zmysle článku 4 ods. 2 tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001. Tvrdia, že ak by bola korešpondencia medzi Komisiou a členským štátom zverejnená, bola by

29 — C-266/05 P, Zb. s. I-1233.

30 — Pozri rozsudok Sison/Rada, už citovaný (bod 43). Nariadenie č. 1049/2001 priznáva právo na veľmi široký prístup k dokumentom dotknutých inštitúcií, pričom uplatnenie takéhoto práva nepodlieha podľa článku 6 ods. 1 tohto nariadenia odôvodneniu žiadosti. Pozri rozsudok z 26. januára 2010, Internationaler Hilfsfonds/Komisia (C-362/08 P, Zb. s. I-669, bod 56).

31 — Pozri rozsudok Sison/Rada, už citovaný (bod 45).

32 — „Verejnosť“ je v článku 2 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1367/2006 definovaná v najširšom ponímaní ako „jedna alebo viac fyzických alebo právnických osôb a združenia, organizácie alebo skupiny takýchto osôb“.

33 — Pozri bod 117 napadnutého rozsudku.

narušená ochota spolupracovať v atmosfére vzájomnej dôvery. Podľa Komisie a Spolkovej republiky Nemecko je v prejednávanej veci potrebné analogicky uplatniť už citovaný rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, keďže konanie o kontrole štátnej pomoci je variáciou konania o nesplnení povinnosti prispôbenou osobitným problémom, ktoré štátna pomoc spôsobuje v oblasti hospodárskej súťaže na spoločnom trhu.

2. Posúdenie

48. Na úvod treba pripomenúť, že LPN požiadala o prístup k všetkým dokumentom v správnom spise ku konaniu o nesplnení povinnosti začatom na základe článku 258 ZFEÚ proti Portugalskej republike v oblasti práva životného prostredia. Táto žiadosť bola podaná v priebehu správneho konania. Komisia v spornom rozhodnutí odmietla LPN poskytnúť požadované dokumenty, pričom sa odvolala na výnimku stanovenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, vzťahujúcu sa na ochranu účelu inšpekcií, vyšetovania a kontroly. Z toho vyplýva, že Komisia neoverila, či by zverejnenie každého požadovaného dokumentu mohlo porušiť ochranu účelu vyšetovania, ktoré sa začalo podľa článku 258 ZFEÚ proti Portugalskej republike, a dospela k všeobecnému záveru, že zverejnenie všetkých dokumentov by v predmetnom štádiu konania narušilo konanie o nesplnení povinnosti.

49. Tento prístup našiel podporu v napadnutom rozsudku.

50. Všeobecný súd konštatoval, že keďže v čase prijatia sporného rozhodnutia ešte prebiehalo konanie o nesplnení povinnosti, Komisia mohla vychádzať zo zásady, že všeobecná domnienka, podľa ktorej by zverejnenie dokumentov zo správneho spisu porušilo ochranu účelu vyšetovania, sa uplatní na všetky dotknuté dokumenty.³⁴

51. V týchto odvolaniach sa nespochybňuje, že Komisia, ako je uvedené v bode 101 napadnutého rozsudku, sa v zásade mohla oprávnenne odvolávať na výnimku uvedenú v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, týkajúcu sa ochrany účelu vyšetovania, ak v momente podania dotknutej žiadosti stále prebiehalo konanie o nesplnení povinnosti. Spochybnenie sa však týka po prvé povahy a intenzity overenia, ku ktorému Komisia pri uplatňovaní uvedenej výnimky na dotknuté dokumenty pristúpila, a po druhé osobitne otázky, či uvedená inštitúcia bola povinná uskutočniť konkrétne posúdenie obsahu každého z predmetných dokumentov alebo či jednoducho mohla vychádzať zo všeobecnej domnienky porušenia ochrany účelu konania uplatniteľnej na požadované dokumenty ako celok.

52. Podľa ustálenej judikatúry je účelom nariadenia č. 1049/2001, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia 4 a z článku 1, priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií.³⁵ Uvedené právo však podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu. V súlade so svojím odôvodnením 11 uvedené nariadenie v článku 4 konkrétne stanovuje, že inštitúcie odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keby sa jeho zverejnením ohrozil jeden zo záujmov chránených týmto článkom. Pokiaľ teda Komisia odmietne prístup k dokumentu, o ktorého zverejnenie bola požiadaná, je v zásade povinná vysvetliť, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a skutočne ohroziť záujem chránený výnimkou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva. Keďže ide o výnimky zo zásady čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom, musia sa vykladať a uplatňovať reštriktívne.³⁶

34 — Tamže (bod 127).

35 — Rozsudky z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, Zb. s. I-4723, bod 33), ako aj Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný (bod 51).

36 — Pozri rozsudok z 21. septembra 2010, Švédsko a i./API a Komisia (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Zb. s. I-8533, body 70 až 73, ako aj citovaný judikatúru).

53. Z tejto judikatúry vyplýva, že na to, aby Komisia dodržala základnú zásadu transparentnosti, bola povinná nielen konkrétne a individuálne preskúmať každý z dokumentov požadovaných LPN, aby zistila, či by ich zverejnenie skutočne porušilo ochranu účelu vyšetrovania začatého podľa článku 258 ZFEÚ proti Portugalskej republike, ale aj vysvetliť, ako by úplný alebo čiastočný prístup ku každému z týchto dokumentov mohol porušiť ochranu uvedeného účelu.

54. Ako však Všeobecný súd uviedol v bode 113 a nasl. napadnutého rozsudku, z povinnosti Komisie konkrétne a individuálne preskúmať dokumenty, ku ktorým sa požaduje prístup, existujú výnimky pochádzajúce z judikatúry.

55. Podľa tejto judikatúry³⁷ individuálne a konkrétne preskúmanie každého dokumentu nemusí byť nevyhnutné, ak je vzhľadom na osobitné okolnosti danej veci zjavné, že prístup k dokumentom má byť zamietnutý, alebo naopak povolený. V takýchto prípadoch dotknutá inštitúcia môže oprieť svoje rozhodnutie o všeobecnej domnienke uplatňujúcu sa na určité kategórie dokumentov, ak je na žiadosti o zverejnenie týkajúce sa dokumentov rovnakej povahy možné uplatniť podobné všeobecné úvahy.³⁸

56. Z nedávnej judikatúry vyplýva, že ak je prístup k dokumentom zamietnutý práve na základe takejto všeobecnej domnienky, dotknuté osoby môžu v prípade záujmu preukázať, že na daný dokument, ktorého zverejnenie sa požaduje, sa uvedená domnienka nevzťahuje alebo že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie uvedeného dokumentu podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001.³⁹

57. V tejto súvislosti chcem poukázať na to, že možnosť uprednostniť všeobecné domnienky vzťahujúce sa na niektoré kategórie dokumentov pred individuálnym a konkrétnym preskúmaním každého dokumentu, ktoré predchádza zamietnutiu prístupu k nemu, nie je bezvýznamná. Z uvedenej možnosti vyplýva nielen ohraničenie základnej zásady transparentnosti zakotvenej v článku 11 ZEÚ, v článku 15 ZFEÚ a v nariadení č. 1049/2001, ale nevyhnutne aj praktické obmedzenie prístupu k dotknutým dokumentom. Preto zastávam názor, že použitie uvedených domnienok sa musí zakladať na závažných a presvedčivých dôvodoch. Súdny dvor doteraz výslovne uznal možnosť odvolať sa na všeobecné domnienky v troch osobitných prípadoch, a to pri konaniach o preskúmaní štátnej pomoci,⁴⁰ pri konaniach o kontrole koncentrácií⁴¹ a pri prebiehajúcich konaniach na súdoch Únie.⁴²

58. Predovšetkým v už citovanom rozsudku Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau Súdny dvor dovolil, aby sa všeobecná domnienka uplatňovala na účely zamietnutia prístupu k dokumentom vzťahujúcim sa na konania o preskúmaní štátnej pomoci. Súdny dvor rozhodol, že na účely výkladu výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 treba zohľadniť okolnosť, že dotknuté osoby⁴³, okrem členského štátu zodpovedného za priznanie pomoci, nemajú v zmysle nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ]⁴⁴ právo nahliadnuť do dokumentov v správnom spise Komisie. Súdny dvor dospel k záveru, že ak by tieto dotknuté osoby získali na základe nariadenia č. 1049/2001 prístup k predmetným dokumentom, systém preskúmania štátnej pomoci by bol ohrozený.

37 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Švédsko a Turco/Rada, už citovaný (bod 50); Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný (bod 54); z 28. júna 2012, Komisia/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, bod 116), a Komisia/Agrofert Holding (C-477/10 P, bod 57), ako aj Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný (bod 74).

38 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný (bod 54); Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný (bod 116); Komisia/Agrofert Holding, už citovaný (bod 57), ako aj Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný (bod 74).

39 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný (bod 62); Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný (bod 126), a Komisia/Agrofert Holding, už citovaný (bod 68).

40 — Pozri rozsudok Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný.

41 — Pozri rozsudky Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný, a Komisia/Agrofert Holding, už citovaný.

42 — Pozri rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný.

43 — Najmä príjemcovia pomoci a ich konkurenti.

44 — Ú. v. EÚ L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339.

59. Ďalej v už citovaných rozsudkoch Komisia/Éditions Odile Jacob a Komisia/Agrofert Holding Súdny dvor dovolil, aby sa všeobecná domnienka používala aj v prípade zamietnutia prístupu k dokumentom vzťahujúcim sa na konanie o kontrole koncentrácií medzi podnikmi s odôvodením, že právna úprava tohto konania obsahuje prísne pravidlá spracovania informácií alebo zistení získaných v jeho priebehu.

60. Podľa Súdneho dvora by všeobecný prístup na základe nariadenia č. 1049/2001 k dokumentom, ktoré si Komisia vymieňala s oznamujúcimi subjektmi alebo s tretími osobami v rámci takéhoto konania, mohol ohroziť rovnováhu, ktorú normotvorca Únie zamýšľal v nariadení o koncentráciách dosiahnuť medzi povinnosťou dotknutých podnikov oznámiť Komisii prípadné citlivé obchodné informácie, aby táto inštitúcia mohla posúdiť zlučiteľnosť plánovanej koncentrácie so spoločným trhom a so zárukou zvýšenej ochrany, ktorá sa s ohľadom na služobné a obchodné tajomstvo vzťahuje na informácie oznámené Komisii.⁴⁵ Podľa Súdneho dvora z vyššie uvedeného vyplýva, že existuje všeobecná domnienka, podľa ktorej zverejnenie dotknutých dokumentov v zásade porušuje ochranu obchodných záujmov podnikov zúčastnených na koncentracii, ako aj ochranu účelu vyšetrovania v rámci konania o kontrole koncentrácií.⁴⁶

61. Napokon v už citovanom rozsudku Švédsko a i./API a Komisia Súdny dvor konštatoval, že treba uznať existenciu všeobecnej domnienky, podľa ktorej zverejnenie vyjadrení predložených inštitúciou v rámci súdneho konania porušuje ochranu tohto konania v zmysle článku 4 ods. 2 druhej zarážky nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ uvedené konanie ešte prebieha.⁴⁷

62. Podľa Súdneho dvora okolnosť, že nariadenie č. 1049/2001 ukladá niektorým inštitúciám povinnosť transparentnosti, nemôže mať v rámci prebiehajúcich súdnych konaní za následok ohrozenie ich procesného postavenia z hľadiska zásady rovnosti zbraní. Okrem toho Súdny dvor, vychádzajúc zo zásady riadneho výkonu spravodlivosti, konštatoval, že vylúčenie súdnej činnosti z pôsobnosti práva na prístup k dokumentom bez rozlišovania medzi jednotlivými štádiami konania je odôvodnené nutnosťou zaistiť v priebehu celého súdneho konania nerušenú diskusiu účastníkov konania, ako aj poradu dotknutého súdu o veci, ktorá je predmetom prebiehajúceho konania. Navyše Súdny dvor, opierajúc sa o analógiu s už citovaným rozsudkom Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, rozhodol, že táto domnienka je odôvodnená aj na základe skutočnosti, že ani Štatút Súdneho dvora Európskej únie, ani rokovacie poriadky súdov Únie neupravujú právo tretích osôb na prístup k vyjadreniam predloženým Súdnemu dvoru v rámci súdnych konaní.

63. LPN a Fínska republika tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že odôvodnenie Súdneho dvora v už citovanom rozsudku Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, týkajúce sa konaní o preskúmaní štátnej pomoci, sa tiež uplatňuje na konania o nesplnení povinnosti. Tento názor nezastávam.

64. Z už citovaného rozsudku Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, ale aj z už citovaných rozsudkov Komisia/Éditions Odile Jacob a Komisia/Agrofert Holding vyplýva, že keď Súdny dvor dovolil uplatnenie všeobecných domnienok odmietnutia prístupu k dokumentom vzťahujúcim sa na konanie o preskúmaní štátnej pomoci alebo o kontrole koncentrácií, opieral sa pritom najmä o prísne pravidlá, ktoré v rámci týchto konaní obmedzujú prístup k spisom. Inak povedané, aj keď Súdny dvor, rovnako ako normotvorca Únie nevytvoril nijakú hierarchiu dotknutých právnych noriem,⁴⁸ ohraničil uplatnenie všeobecných ustanovení nariadenia č. 1049/2001 všeobecnými domnienkami, ak by prístup k dokumentom v správnom spise mohol narušiť osobitný cieľ pravidiel, ktorých cieľom je zabezpečiť efektívnosť konaní o preskúmaní štátnej pomoci a o kontrole koncentrácií.

45 — Pozri rozsudky Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný (bod 121), a Komisia/Agrofert Holding, už citovaný (bod 62).

46 — Pozri rozsudky Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný (bod 123), a Komisia/Agrofert Holding, už citovaný (bod 64).

47 — Pozri rozsudok Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný (bod 94).

48 — Pozri v tejto súvislosti rozsudky Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný (bod 110), a Komisia/Agrofert Holding, už citovaný (bod 52), v ktorých Súdny dvor konštatoval, že napriek neexistencii ustanovení, ktoré by výslovne určovali hierarchiu medzi nariadením č. 1049/2001 a nariadeniami v oblasti kontroly koncentrácií, „je v zásade potrebné zabezpečiť uplatňovanie každého z týchto nariadení, aby boli navzájom kompatibilné a aby umožňovali koherentné uplatňovanie“.

65. Aj keď v odôvodnení Súdneho dvora v už citovaných rozsudkoch Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, ale aj Komisia/Éditions Odile Jacob a Komisia/Agrofert Holding⁴⁹ má pri opodstatnení uplatnenia uvedených všeobecných domniev istý význam existencia osobitných pravidiel obmedzujúcich prístup verejnosti k správne mu spisu v rámci niektorých konaní, na rozdiel od tvrdení LPN a Fínskej republiky sa domnievam, že táto okolnosť nebola sama osebe rozhodujúca.

66. Uplatnenie uvedených všeobecných domniev totiž v zásade vyplýva z bezpodmienečnej potreby zabezpečiť riadne fungovanie dotknutých konaní a zaistiť, aby ich účel nebol narušený.

67. V tejto súvislosti chcem poukázať na to, že v už citovanom rozsudku Švédsko a i./API a Komisia sa Súdny dvor s cieľom odôvodniť uplatnenie týchto všeobecných domniev v zásade oprel o zásadu rovnosti zbraní a o nevyhnutnosť zabezpečiť riadny priebeh konania. Otázka neexistencie práva tretích osôb na prístup k vyjadreniam predloženým Súdnemu dvoru v rámci súdnych konaní mala v tomto rozsudku len doplnujúcu povahu a bola otvorená s cieľom odôvodniť vylúčenie súdneho konania ako takého z pôsobnosti nariadenia č. 1049/2001.

68. Z toho vyplýva, že jednotiacim prvkom odôvodnení Súdneho dvora vo všetkých týchto rozsudkoch⁵⁰ je skutočnosť, že prístup k dokumentom niektorých konaní bol absolútne nezlučiteľný s ich riadnym priebehom a prinášal riziko ich narušenia. Navyše z už citovaných rozsudkov Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, Komisia/Éditions Odile Jacob a Komisia/Agrofert Holding vyplýva, že všeobecná domnievka zamietnutia prístupu sa vzťahuje na všetky nezverejnené dokumenty v správnom spise k dotknutým konaniam.

69. Domnievam sa, že tento jednotiaci prvok možno v rámci konania o nesplnení povinnosti uplatniť aj na konanie pred podaním žaloby upravené v článku 258 ZFEÚ, aj keď konanie o nesplnení povinnosti nie je vo všetkom rovnaké ako konanie o preskúmaní štátnej pomoci alebo konanie o kontrole koncentrácií či súdne konanie, pričom ani tieto tri konania nie sú pri vzájomnom porovnaní vo všetkom rovnaké.

70. Treba však vnímať osobitnú väzbu medzi konaním o nesplnení povinnosti a konaním o preskúmaní štátnej pomoci spočívajúcu v tom, že obe konania majú za cieľ zabezpečiť, aby členské štáty dodržiavali právo Únie. V prípade negatívneho rozhodnutia v súvislosti s nezákonnou pomocou článok 108 ods. 2 druhý pododsek oslobodzuje Komisiu od konania pred podaním žaloby, ktoré upravuje článok 258 ZFEÚ, a ak je lehota v negatívnom rozhodnutí Komisie⁵¹ určená na dosiahnutie súladu s ním prekročená, Komisia môže vec predložiť priamo Súdnemu dvoru.⁵² Z toho vyplýva, že v zmysle článku 108 ods. 2 druhého pododseku ZFEÚ negatívne rozhodnutie Komisie o nezákonnej pomoci nahrádza v istom zmysle konanie pred podaním žaloby v rámci konania o nesplnení povinnosti.

49 — V rozsudkoch Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovanom (bod 115), a Komisia/Agrofert Holding, už citovanom (bod 56), Súdny dvor vychádzal aj z ochrany obchodných záujmov, pričom konštatoval, že tento účel úzko súvisí s účelom ochrany vyšetrovania.

50 — Teda rozsudky Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau, už citovaný; Komisia/Éditions Odile Jacob, už citovaný; Komisia/Agrofert Holding, už citovaný, ako aj Švédsko a i./API a Komisia, už citovaný.

51 — Prípadne lehota, ktorú Komisia určí následne. Pozri rozsudok zo 14. decembra 2006, Komisia/Španielsko (C-485/03 až C-490/03, Zb. s. I-11887, bod 53).

52 — Pozri rozsudok Komisia/Španielsko, už citovaný (bod 53).

71. Takisto treba pripomenúť, že Komisia hrá počas celého konania o nesplnení povinnosti výsostne ústrednú úlohu, rovnako ako v konaniach týkajúcich sa štátnej pomoci a koncentrácií. Komisia má ako strážca Zmluvy o FEÚ v konaní o nesplnení povinnosti širokú mieru voľnej úvahy pri zvrchovanom rozhodovaní o možnosti začať konanie pred podaním žaloby zaslaním výzvy a o jeho pokračovaní zaslaním odôvodneného stanoviska.⁵³ Toto konanie pred začatím žaloby má za cieľ dať členskému štátu možnosť brániť sa a dospieť tak k dodržaniu práva Únie podľa možnosti bez podania žaloby na súd.

72. Súhlasím okrem iného s konštatovaním Všeobecného súdu v bode 126 napadnutého rozsudku, podľa ktorého má toto konanie pred podaním žaloby v rámci konania o nesplnení povinnosti bilaterálnu povahu a prebieha medzi Komisiou a dotknutým členským štátom, a to napriek tomu, že konanie sa mohlo začať na základe sťažnosti, ako to bolo aj v tejto veci, pretože prípadný sťažovateľ nemá v následných etapách konania o nesplnení povinnosti nijaké práva.⁵⁴ Ako zdôrazňuje v spornom rozhodnutí Komisia, „v rámci konania o nesplnení povinnosti musí byť vytvorená medzi Komisiou a dotknutým členským štátom atmosféra vzájomnej dôvery, aby mohli začať rokovania s cieľom dosiahnuť riešenie daného sporu zmierom bez toho, aby bolo nevyhnutné začať konanie pred Súdny dvorom“.

73. Navyše, aj keď konanie pred podaním žaloby o nesplnení povinnosti nie je v každom ohľade rovnaké ako súdne konanie, môže k takémuto konaniu viesť, pretože Komisia sa na konci konania pred podaním žaloby môže obrátiť na Súdny dvor, aby konštatoval nesplnenie povinnosti, ktoré Komisia dotknutému členskému štátu vytýka.⁵⁵

74. Jednotný účel, ktorý spočíva v zachovaní nenarušenosti priebehu konania a ktorý viedol Súdny dvor k uznaniu všeobecnej domnienky v oblasti preskúmania štátnej pomoci,⁵⁶ kontroly koncentrácií⁵⁷ alebo súdnych konaní,⁵⁸ sa podľa mňa môže uplatniť aj na konanie pred podaním žaloby v rámci konania o nesplnení povinnosti.

75. Preto sa domnievam, že prístup verejnosti – hoci aj čiastočný – k dokumentom vzťahujúcim sa na toto konanie, kým prebieha, ohrozuje dosiahnutie jeho cieľov, a teda odôvodňuje uplatnenie všeobecnej domnienky, ako je domnienka uznaná Súdny dvorom v iných konaniach.

76. LPN a Fínska republika správne tvrdia, že obsah spisu v konaní o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia je nevyhnutne heterogénny a okrem korešpondencie medzi Komisiou a dotknutým členským štátom môže obsahovať napríklad technické a vedecké štúdie. V prejednávanej veci Všeobecný súd konštatoval, že v spise sa nachádza výhradne korešpondencia medzi Komisiou a členským štátom.⁵⁹ Aj keby to tak nebolo a aj keď je pravda, že dokumenty, ktoré má Komisia v rámci konania o nesplnení povinnosti k dispozícii, môžu mať nepochybne rôznorodú povahu a každé konanie o nesplnení povinnosti začaté proti členskému štátu má svoje špecifiká, nič to nemení na nevyhnutnosti chrániť obmedzením zásahov tretích strán riadny priebeh tohto konania. Z toho

53 — Ak Komisia usúdi, že členský štát si nesplnil povinnosti, prislúcha jej posúdiť možnosť postupu proti tomuto členskému štátu, určiť ustanovenia, ktoré porušil, a zvoliť moment, v ktorom proti nemu začne konanie o nesplnení povinnosti, pričom úvahy, ktoré ovplyvňujú túto voľbu, nemôžu mať vplyv na prípustnosť žaloby. Pozri v tejto súvislosti rozsudky z 18. júna 1998, Komisia/Taliansko (C-35/96, Zb. s. I-3851, bod 27), a z 8. decembra 2005, Komisia/Luxembursko (C-33/04, Zb. s. I-10629, bod 66).

54 — Pozri v tejto súvislosti oznámenie KOM(2002) 141 v konečnom znení, už citované.

55 — Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. februára 1989, Star Fruit/Komisia (247/87, Zb. s. 291, bod 12), a z 29. septembra 1998, Komisia/Nemecko (C-191/95, Zb. s. I-5449, bod 46). Konanie o nesplnení povinnosti charakterizuje zásada vhodnosti. Pozri rozsudok z 19. mája 2009, Komisia/Taliansko (C-531/06, Zb. s. I-4103, body 23 a 24). Posúdenie vhodnosti konať pri nesplnení povinnosti patrí výhradne Komisii.

56 — Pozri bod 58 týchto návrhov.

57 — Pozri body 59 a 60 týchto návrhov.

58 — Pozri body 61 a 62 týchto návrhov.

59 — Pozri bod 121 napadnutého rozsudku.

vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 121 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že dokumenty patriace do spisu k prebiehajúcej konaníu o nesplnení povinnosti predstavujú osobitnú kategóriu na účely uplatnenia všeobecnej domnienky odmietnutia prístupu na základe výnimky, ktorej sa dovoľávala Komisia.

77. Treba tiež pripomenúť, že podľa článku 4 ods. 7 nariadenia č. 1049/2001 sa výnimka uplatňuje výlučne v období, počas ktorého je ochrana odôvodnená vzhľadom na obsah dokumentu.⁶⁰ Po skončení konania musí byť dokument zverejnený, ak sa neuplatní nijaká z ďalších výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001.

78. V prejednávanej veci z bodov 28 až 35 napadnutého rozsudku jasne vyplýva, že LPN získala po tom, ako bola 28. februára 2008 definitívne odložená jej sťažnosť v súvislosti s projektom priehrady, prístup takmer k všetkým požadovaným dokumentom.⁶¹

79. Navrhujem teda Súdnemu dvoru, aby zamietol prvý odvolací dôvod ako nedôvodný.

B – O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 6 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1367/2006

1. Argumentácia

80. LPN na rozdiel od Všeobecného súdu v bodoch 113 až 117 napadnutého rozsudku tvrdí, že z pozorného preštudovania článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 v spojení s článkom 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 nevyplýva oslobodenie Komisie od povinnosti „konkrétne a individuálne preskúmať dokumenty, ku ktorým sa požaduje prístup“⁶². Podľa LPN, ak vyšetrovania predstavujú výnimku v prvej časti článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006, nevyhnutne a logicky spadajú do druhej časti tohto článku. LPN uvádza, že ak sa nemožno domnievať, že existuje prevažujúci verejný záujem na odmietnutí prístupu k dokumentom vzťahujúcim sa na vyšetrovanie, je potrebné na prípadné dôvody tohto odmietnutia uplatniť reštriktívny výklad a pritom po prvé analyzovať, či záujem verejnosti na zverejnení informácií o životnom prostredí v prejednávanej veci prevažuje, alebo neprevažuje nad prípadnými ďalšími záujmami, ktoré by mali byť chránené nezverejnením, a po druhé konkrétne overiť, či informácie v požadovaných dokumentoch majú, alebo nemajú vzťah k emisiám do životného prostredia.

81. Fínska republika, ktorú podporuje Dánske kráľovstvo a Švédske kráľovstvo, tvrdí, že Všeobecný súd v bode 136 napadnutého rozsudku vykladá článok 6 ods. 1 druhú vetu nariadenia č. 1367/2006 nesprávne, keď konštatuje, že toto ustanovenie sa „vzťahuje iba na povinnosť reštriktívneho výkladu iných výnimiek, než sú výnimky uvedené v článku 6 ods. 1 prvej vete nariadenia č. 1367/2006, t. j. iné ako výnimky upravené v článku 4 ods. 2 prvej a tretej záťažke nariadenia č. 1049/2001“.

82. Komisia tvrdí, že vylúčením vyšetrovaní týkajúcich sa možných nesplnení povinností vyplývajúcich z práva Únie z právnej domnienky upravenej v článku 6 ods. 1 prvej vete nariadenia č. 1367/2006 mal normotvorca Únie zjavne v úmysle zohľadniť ich osobitnú povahu. Prípadná existencia prevažujúceho verejného záujmu odôvodňujúceho zverejnenie by preto mala byť preskúmaná v rámci parametrov nariadenia č. 1049/2001, pričom z nariadenia č. 1367/2006 by sa nemalo vyvodiť, že prístup ku konaniam o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia by mal byť iný ako k rovnakým konaniam v iných oblastiach, pokiaľ ide o všeobecnú domnienku, že zverejnenie dokumentov v príslušných spisoch by porušilo ochranu účelu vyšetrovania.

60 — Pozri rozsudok Švédsko a Turco/Rada, už citovaný (bod 70).

61 — Pozri bod 15 týchto návrhov.

62 — Pozri bod 113 napadnutého rozsudku.

83. Spolková republika Nemecko tvrdí, že článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 nemení kritérium posúdenia, pokiaľ ide o odmietnutie prístupu k dokumentom pochádzajúcim z prebiehajúceho konania o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia, ktoré sa naďalej opiera o nariadenie č. 1049/2001. Toto ustanovenie totiž len potvrdzuje požiadavku formulovanú súdmi Únie, že dôvody výnimiek musia byť vykladané reštriktívne a že pri uvedenom posudzovaní sa musia zohľadniť záujmy životného prostredia.

2. Posúdenie

84. Tento odvolací dôvod sa týka výkladu článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 a osobitne smeruje k odpovedi na otázku, či pravidlá o prístupe k informáciám v oblasti životného prostredia majú vplyv na to, či Komisia má, alebo nemá pristúpiť ku konkrétnemu a individuálnemu preskúmaniu dokumentov zo správneho spisu ku konaniu o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia.

85. Domnievam sa, že Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku správne uviedol, že „[nariadenie č. 1367/2006] predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k nariadeniu č. 1049/2001 tým, že nahrádza, mení alebo spresňuje niektoré ustanovenia posledného uvedeného nariadenia, ak sa žiadosť o prístup vzťahuje na „informácie o životnom prostredí“ alebo informácie „týkajúce sa emisií do životného prostredia“⁶³.

86. Z článku 3 nariadenia č. 1367/2006 jasne vyplýva, že nariadenie č. 1049/2001 sa uplatňuje na všetky žiadosti o informácie týkajúce sa životného prostredia, ktoré majú inštitúcie Únie. Z toho vyplýva, že pôsobnosť nariadenia č. 1367/2006 v oblasti prístupu k týmto informáciám je veľmi obmedzená, keďže zmeny nariadenia č. 1049/2001 sú značne špecifické.

87. Odôvodnenie 15 a článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 spresňujú vzájomné pôsobenie výnimiek stanovených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 a v ustanoveniach nariadenia č. 1367/2006.

88. Po prvé z odôvodnenia 15 nariadenia č. 1367/2006 vyplýva, že výnimky upravené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 sa v zásade majú uplatňovať v celom rozsahu, ak nariadenie č. 1367/2006 neobsahuje podrobnejšie ustanovenia.

89. Článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 posilňuje uplatnenie zásady transparentnosti, „pokiaľ ide o článok 4 ods. 2 prvú a tretiu zarážku nariadenia (ES) č. 1049/2001... ak sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia“, tým, že stanovuje, že ich zverejnenie predstavuje prevažujúci verejný záujem.

90. Niektoré výnimky uvedené v článku 4 prvej a tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, konkrétne „vyšetrovania, najmä tie, ktoré sa týkajú možného porušenia práva Spoločenstva“, sú však v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 výslovne vylúčené z pôsobnosti posilnenej zásady transparentnosti. Domnienka existencie prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení sa neuplatňuje na informácie v správnom spise ku konaniu o nesplnení povinnosti, a to napriek tomu, že požadované informácie sa týkajú emisií do životného prostredia.

91. Nezodpovedanou zostáva otázka, či tieto konania naopak spadajú do druhej vety uvedeného článku 6 ods. 1. Podľa tejto druhej vety, pokiaľ ide o „iné výnimky“ stanovené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, dôvody zamietnutia sa vykladajú reštriktívne, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie a skutočnosť, že požadované informácie sa týkajú emisií do životného prostredia.

63 — Pozri tiež bod 135 napadnutého rozsudku.

92. LPN a Fínska republika sa domnievajú, že „iné výnimky“ nevyhnutne a logicky zahŕňajú konania o nesplnení povinnosti, pretože článok 6 ods.1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 sa na tieto konania neuplatňuje. To by v zásade znamenalo povinnosť Komisie individuálne a konkrétne preskúmať všetky dokumenty v správnom spise ku konaniu o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia, pričom by nebolo možné uplatniť všeobecnú domnienku.

93. S takýmto výkladom dotknutého ustanovenia nesúhlasím.

94. V prvom rade sa domnievam, že zo znenia článku 6 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1367/2006, ako aj zo všeobecného systému a cieľa tohto ustanovenia⁶⁴ vyplýva, že sa uplatňuje iba na výnimky, ktoré neboli uvedené v jeho prvej vete. Článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 pritom výslovne uvádza konania o nesplnení povinnosti,⁶⁵ aj keď len s cieľom vymedziť ich ako výnimku v rámci ustanovení článku 4 ods. 2 prvej a tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001.

95. Ustanovenia článku 6 ods. 1 prvej a druhej vety nariadenia č. 1367/2006 jasne preukazujú vôľu normotvorcu Únie vyňať konania o nesplnení povinnosti z pôsobnosti celého článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

96. Z toho vyplýva, že na prístup k dokumentom v správnom spise ku konaniu o nesplnení povinnosti v oblasti životného prostredia sa uplatňujú len ustanovenia nariadenia č. 1049/2001 a že článok 6 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1367/2006 nemá vplyv na otázku, či Komisia má, alebo nemá uskutočniť konkrétne a individuálne preskúmanie týchto dokumentov. Okrem toho, keďže článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 sa neuplatňuje na konania o nesplnení povinnosti, Komisia nie je povinná preskúmať, či sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006.

97. Subsidiárne sa domnievam, že aj keby Súdny dvor mal dospieť k záveru, že článok 6 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1367/2006 sa na konania o nesplnení povinnosti uplatňuje, výsledok posúdenia tohto odvolacieho dôvodu by to nijako neovplyvnilo. Toto ustanovenie, rovnako ako ustálená judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa článku 4 nariadenia č. 1049/2001⁶⁶ pripomína povinnosť vykladať dôvody zamietnutia prístupu reštriktívne, vzhľadom na verejný záujem zverejnenia, a v tejto súvislosti neobsahuje nijakú ďalšiu zmienku o výklade alebo uplatnení článku 4 nariadenia č. 1049/2001, ktorá by mohla byť relevantná na účely prejednávanej veci alebo otázky uplatnenia všeobecnej domnienky.

98. Z bodov 73 a 74 už citovaného rozsudku Švédsko a i./API a Komisia totiž vyplýva, že reštriktívny výklad a uplatnenie výnimiek uvedených v článku 4 nariadenia č. 1049/2001 nebránia uplatneniu všeobecných domnienok na niektoré kategórie dokumentov.

99. Okrem toho sa domnievam, že povinnosť zohľadniť „skutočnosť, že požadované informácie sa týkajú emisií do životného prostredia“, je jasne spätá s povinnosťou vykladať dôvody zamietnutia prístupu reštriktívne a posilňuje ju. Opäť však chcem poukázať na to, že ani táto povinnosť nebráni uplatneniu všeobecných domnienok na niektoré kategórie dokumentov.

100. Domnievam sa preto, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 136 napadnutého rozsudku konštatoval, že „v kontexte uplatnenia výnimky uvedenej v článku 4 ods. 2 tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001 sa LPN a vedľajší účastníci konania nemôžu účinne odvolávať ani na článok 6 ods. 1 druhú vetu nariadenia č. 1367/2006“ a že Súdny dvor by mal druhý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

64 — Pozri tiež článok 3 nariadenia č. 1367/2006 a odôvodnenie 15 tohto nariadenia.

65 — Pozri bod 136 napadnutého rozsudku.

66 — Rozsudok Švédsko a Turco/Rada, už citovaný (bod 36).

C – O tretom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001

1. Argumentácia

101. LPN, Fínska republika, Dánske kráľovstvo a Švédske kráľovstvo tvrdia, že analýza Všeobecného súdu v bodoch 132 až 138 napadnutého rozsudku o existencii prevažujúceho verejného záujmu na zverejnení je nesprávna.

102. Podľa nich Všeobecný súd nesprávne usúdil, že sporné rozhodnutie je v súlade s článkom 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001,⁶⁷ hoci Komisia neoverila existenciu prevažujúceho verejného záujmu, čo mala urobiť (dokonca podľa Švédskeho kráľovstva bez návrhu) v zmysle uvedeného článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia, keďže článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 jej v tejto súvislosti nepriznáva nijakú výnimku.

103. Komisia s týmito tvrdeniami nesúhlasí.

2. Posúdenie

104. Všeobecný súd v bodoch 134 až 136 napadnutého rozsudku konštatoval, že článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 nerozširuje uplatnenie zásady transparentnosti na konania o nesplnení povinnosti a že zverejnenie informácií týkajúcich sa emisií do životného prostredia a spadajúcich do týchto konaní nepredstavuje prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001.

105. S ohľadom na moju odpoveď na druhý odvolací dôvod sa domnievam, že toto posúdenie je správne.

106. Všeobecný súd v bode 138 napadnutého rozsudku konštatoval, že LPN a vedľajší účastníci konania neboli schopní uviesť prípadný iný prevažujúci verejný záujem než záujem na údajnej väčšej transparentnosti v oblasti životného prostredia, ktorý Komisia mala zohľadniť na účely uplatnenia článku 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001 na vec samu, ani neobjasnili, či a v akom rozsahu sa požadované informácie týkali emisií do životného prostredia v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006. Toto skutkové konštatovanie podľa mňa nemožno v štádiu odvolania spochybniť.⁶⁸

107. Z vyššie uvedeného vyplýva, že LPN sa v rámci prvostupňového konania obmedzila na konštatovanie, že zvýšená transparentnosť v oblasti životného prostredia predstavuje sama osebe prevažujúci verejný záujem. Domnievam sa, rovnako ako Všeobecný súd v bodoch 157 a 158 už citovaného rozsudku Švédsko a i./API a Komisia, že takýmito všeobecnými tvrdeniami nemožno preukázať, že zásada transparentnosti vykazuje nejakú osobitnú naliehavosť, ktorá by mala mať prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi odmietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov. Navyše z bodu 62 už citovaného rozsudku Komisia/Technische Glaswerke Ilmenau jasne vyplýva, že Komisii

67 — Pozri body 135 až 136 napadnutého rozsudku.

68 — Podľa ustálenej judikatúry z článku 256 ZFEÚ a z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že Všeobecný súd má ako jediný právomoc jednak zistiť skutkový stav, okrem prípadu, ak by vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a jednak tento skutkový stav posúdiť. Pokiaľ Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má na základe článku 256 ZFEÚ právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právnych následkov, ktoré z neho Všeobecný súd vyvodil (rozsudky z 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisia*, C-487/06 P, Zb. s. I-10515, bod 96, ako aj z 27. októbra 2011, *Rakúsko/Scheucher-Fleisch a i.*, C-47/10 P, Zb. s. I-10707, bod 57). Chcem poukázať na to, že v prejednávanej veci ani LPN, ani Fínska republika nenamietali vecnú nesprávnosť konštatovaní Všeobecného súdu v bode 138 napadnutého rozsudku.

neprináleží bez návrhu skúmať, či prevažujúci verejný záujem môže odôvodniť zverejnenie dokumentov, na ktoré sa vzťahuje článok 4 ods. 2 *in fine* nariadenia č. 1049/2001 a článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006. Naopak, Súdny dvor rozhodol, že dotknuté osoby môžu preukázať existenciu prevažujúceho verejného záujmu, ktorý by odôvodnil zverejnenie uvedených dokumentov.⁶⁹

108. Vzhľadom na vyššie uvedené sa domnievam, že tretí odvolací dôvod by mal byť tiež zamietnutý.

VIII – Doplnujúci návrh LPN

109. LPN tvrdí, že napadnutý rozsudok obsahuje v súvislosti s identifikáciou sporného rozhodnutia dve nezrovnalosti.

110. Po prvé LPN poukazuje na to, že v žalobe podanej na Všeobecný súd sa navrhovalo zrušenie sporného rozhodnutia, a nie rozhodnutia z 24. októbra 2008 uvedeného v bode 1 výroku napadnutého rozsudku. Preto navrhuje, aby Súdny dvor v bode 1 výroku napadnutého rozsudku spresnil, že žaloba smeruje proti spornému rozhodnutiu.

111. Po druhé sa LPN domnieva, že bod 46 napadnutého rozsudku je zle formulovaný a má znieť takto:

„LPN vzala späť svoj návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia [z 22. novembra 2007] v súvislosti s tretím žalobným dôvodom týkajúcim sa nedodržania lehoty upravenej v článku 8 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001...“

112. Komisia tvrdenia LPN spochybňuje.

113. Domnievam sa, že LPN opomenula spresniť, ako údajné nezrovnalosti ovplyvnili jej právnu situáciu. Okrem toho sa rovnako ako Komisia domnievam, že tento návrh je neprípustný, keďže sa netýka právnych otázok v zmysle článku 58 Štatútu Súdneho dvora. Napokon aj za predpokladu, že nejaká nezrovnalosť existuje, napraviť ju môže len Všeobecný súd podľa článku 84 svojho rokovacieho poriadku.

114. Z toho vyplýva, že tento návrh sa musí zamietnuť.

IX – O spochybení posúdenia trov Všeobecným súdom zo strany LPN

115. LPN tvrdí, že Všeobecný súd sa v súvislosti s trovami konania dopustil v bodoch 141 a 143 napadnutého rozsudku viackrát nesprávneho právneho posúdenia.

116. Komisia tvrdenia LPN spochybňuje.

117. V tejto súvislosti postačí pripomenúť, že v zmysle ustálenej judikatúry v prípade zamietnutia všetkých ostatných odvolacích dôvodov musia byť návrhy týkajúce sa údajnej nesprávnosti rozhodnutia Všeobecného súdu o trovách konania zamietnuté ako neprípustné podľa článku 58 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora, podľa ktorého sa odvolanie nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich uhradiť.⁷⁰

69 — Pozri bod 56 týchto návrhov.

70 — Pozri rozsudky z 12. júla 2001, Komisia a Francúzsko/TF1 (C-302/99 P a C-308/99 P, Zb. s. I-5603, bod 31), ako aj z 30. septembra 2003, Freistaat Sachsen a i./Komisia (C-57/00 P a C-61/00 P, Zb. s. I-9975, bod 124).

118. Keďže som usúdil, že všetky ostatné odvolacie dôvody LPN musia byť zamietnuté, posledný odvolací dôvod smerujúci proti rozhodnutiu Všeobecného súdu o trovách konania musí byť vyhlásený za neprípustný.

119. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy sa preto domnievam, že odvolanie podané LPN vo veci C-514/11 P, ako aj odvolanie podané Fínskou republikou vo veci C-605/11 P treba zamietnuť v celom rozsahu.

X – O trovách

120. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 140 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku takisto uplatniteľného na základe uvedeného článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní členské štáty, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Článok 184 ods. 4 uvedeného rokovacieho poriadku stanovuje, že Súdny dvor môže rozhodnúť, že vedľajší účastník prvostupňového konania, ktorý sa zúčastnil na konaní, znáša vlastné trovy konania.

121. Domnievam sa, že je potrebné zaviazať LPN a Fínsku republiku na náhradu trov konania súvisiacich s vecami C-514/11 P a C-605/11 P v uvedenom poradí v súlade s návrhmi Komisie. Dánske kráľovstvo, Spolková republika Nemecko, Estónska republika a Švédske kráľovstvo budú znášať vlastné trovy konania.

XI – Návrh

122. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolania,
- zviazal Liga para a Protecção da Natureza (LPN), aby znášala vlastné trovy konania a nahradila trovy konania Európskej komisie, ktoré vznikli pri odvolaní vo veci C-514/11 P,
- zviazal Fínsku republiku, aby znášala vlastné trovy konania a nahradila trovy konania Európskej komisie, ktoré vznikli pri odvolaní vo veci C-605/11 P, a
- zviazal Dánske kráľovstvo, Spolkovú republiku Nemecko, Estónsku republiku a Švédske kráľovstvo, aby znášali vlastné trovy konania, ktoré vznikli pri odvolaniach v spojených veciach C-514/11 P a C-605/11 P.